

РЕШЕНИЕ

№ 3471

гр. София, 23.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.04.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Славина Владова

Юлия Тодорова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **2772** по описа за **2014** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на С. П. Н. от [населено място] срещу Решение от 13.01.2014 година, постановено по н.а.х.д.№13984/2013 година по описа на СРС,98 състав,потвърждаващо Наказателно постановление №10847/21.11.2011 година,издадено от Началник АНД ОПП-при СДВР,с което последният на основание чл.181,т.1 от ЗДвП наложил на С. П. Н. административно наказание”Глоба”в размер на 100 лева за нарушение на чл.147,ал.1 ЗДВП и глоба в размер на 10 лева на основание чл.185 от ЗДВП за нарушение на чл.157,ал.6 от ЗДВП.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на атакуваното съдебно решение.Твърди се, че при постановяване на съдебното решение е допуснато нарушение на материалния закон, като съдът е кредитирал показанията на свидетел, който е заинтересован от изхода на делото и не му известно в ЗДВП да им подобна уредба. Посочва се още, че при постановяване на съдебното решение е допуснато и съществено процесуално нарушение ,в посока неразпитване на актосъставителя и на жалбоподателя, като в АУАН и НП липсва словесно описание на нарушението и не са поискани и събрани всички относими доказателства по делото , като са налице и липса на мотиви в решението. Иска се отмяна на решението и отмяна на на наказателното постановление.

В съдебно заседание, касаторът - С. П. Н., редовно и своевременно призован не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по касация - СДВР-ОПП, редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Представителят на СГП-прокурор Ютеров изразява становище за неоснователност на касационната жалба и моли да бъде оставена без уважение.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

СРС правилно е анализирал приложените по делото доказателства и на тази база обосновано е приел, че на 09.11.2011 година около 21.10 часа, касаторът управлявал лек автомобил „Шкода Ф.“ с ДК [рег.номер на МПС] по ул.“3020-та в [населено място] с посока на движение от [улица] към [улица] и пред бензиностанция“ 3.“ водачът бил спрял за проверка от служители на отдел ПП“, при СДВР, при която се установило, че автомобилът на касатора не е преминал на преглед за техническа изправност и водачът вместо контролен талон към СУМПС представил АУАН издаден преди повече от месец преди датата на проверката. За констатираните нарушения срещу касатора е съставен АУАН за извършени от него нарушения на чл.147, ал.1 от ЗДВП и чл.157 от ЗДВП, а въз основа на АУАН е издадено и наказателно постановление, с което на касатора са наложени две административни наказания - глоби в размер на по 10 лева на основание чл.181, т.1 пр.1 от ЗДВП и на основание чл.185 от ЗДВП.

Правилен е изводът на СРС, че при издаване на наказателното постановление и АУАН не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Неоснователен е доводът на касатора, че в АУАН и в НП липсва посочване на словесно описание на нарушението, защото и в АУАН и в НП ясно са описани двете нарушения, извършени от касатора, същият е подписал съставени му АУАН без възражения и наред с това са посочени и двете нарушения разпоредби от ЗДВП. От събраните доказателства е видно, че касаторът е осъществил състава на нарушението, визирано в разпоредбата на чл.147 от ЗДВП. Следва да бъде отбелязано първо, че разпоредбата на чл.181 от ЗДВП предвижда, че се наказва с глоба до 50 лева собственик или длъжностно лице, което без уважителни причини не представи в определения срок превозно средство за технически преглед. На второ място, задължението за представяне на МПС на годишен технически преглед е залегнало в разпоредбата на чл.147 от ЗДВП, според която регистрираните моторни превозни средства и теглените от тях ремаркета, с изключение на пътните превозни средства на подразделенията на въоръжените сили, мотопедите и пътните превозни средства с животинска тяга, подлежат на задължителен периодичен преглед за проверка на техническата им изправност. Условието и редът за извършване на прегледа на превозните средства, с изключение на мотопедите, самоходните машини, колесните трактори и ремаркетата, теглени от тях, се определят с наредба на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията съгласувано с министъра на вътрешните работи. В алинея трета на същия текст е доуточнено, че

пътните превозни средства подлежат на преглед за проверка на техническата им изправност- леките автомобили - на третата и петата година от първоначалната им регистрация като нови, след което - всяка година. В случая, касаторът е бил съвсем наясно кога следва да представи управлявания от него автомобил на годишен технически преглед/ кога е минал преди това и кога е следвало отново да го представи, а от доказателствата по делото е видно ,че техническият му годишен преглед е бил валиден до 09.2011 година/. Непосочването на определения срок в АУАН и в НП, в който следва да бъде представен автомобилът на годишен технически преглед, не може да бъде съществено процесуално нарушение ,довело до ограничаване правото на защита на касатора,защото за да е съществено едно нарушение, то следва да е довело до ограничаване правото на защита на наказаното лице ,респективно на това, нарушителят да не е в състояние да разбере в какво се изравя нарушението и санкционната норма- нещо ,което в случая не е налице. След като нарушението е доказано по несъмнен начин,както и участието на нарушителя в него, то съвсем законосъобразно, административно-наказващият орган е ангажирал административно-наказателната отговорност на С. Н. реда на чл.181,ал.1,т.1 от ЗДВП.При отмерване на наказанието,административно наказващият орган се е съобразил с тежестта на извършеното нарушение,подбудите за неговото извършване и е наложил санкция в предвидения от закона размер —10 лева за нарушение по чл.147,ал.1 ЗДВП.Така определеното наказание е справедливо и съответно на извършеното нарушение,и ще допринесе за постигане целите на наказанието,визирани в чл.12 от ЗАНН,и преди всичко да се поправи и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред.

Неоснователен е доводът на касатора, че СРС е допуснал съществено нарушение на съдопроизводствените правила в посока неразпитване на актосъставителя и на жалбоподателя. На първо място, СРС е разпитал актосъставителя. На второ място, ,за разлика от наказателното производство, където задължително се разпитва подсъдимия, в административно-наказателното производство такова задължение за съда не съществува да разпита нарушителя. На следващо място, напълно голословно е твърдението на касатора, че СРС не е събрал поискани доказателства, защото видно от самата жалба до СРС е, че касаторът не е поискал събирането на никакви доказателства. На второ място, СРС е събрал всички относими и допустими доказателства и е изградил фактическа обстановка,съответстваща на доказателствата по делото. На следващо място процесуалното бездействие на страната, не може да бъде вменено във вина на съда и да доведе до допуснато съществено нарушение на процесуалните правила в хода на съдебното производство. Наред с това, напълно голословно е и твърдението на касатора ,че решението на СРС не е мотивирано ,защото в решението се съдържа воля на съда и вътрешно убеждение, формирано след анализ на доказателствата по делото. Неоснователен и напълно голословен е доводът на касатора ,че заверка на акта липсва в правната уредба, защото от приложения АУАН не се установява никаква „заверка“

От доказателствата по делото също е установено, че касаторът Н. е извършил и другото посочено в АУАН и в НП нарушение на чл.157,ал.6 от ЗДВП, постановяваща, че при съставяне на акт за нарушение по този закон, контролният талон се отнема и се връща на водача след изпълнение на задължението по чл. 190, ал. 3. Актът за нарушението заменя контролният талон за срок до един месец от издаването му, като в случая Н. е управлявал МПС след изтичане на едномесечния срок ,в който АУАН

замества контролния му талон, тъй като на 10.09.2011 година срещу него е бил съставен АУАН № 588737 от 03 РУП при СДВР и безспорно към дата 09.11.2011 година този едномесечен срок е бил изтекъл. Отново нито в хода на първоинстанционното, нито в хода на касационното производство, касаторът Н. по отношение на това нарушение не представи доказателства, които да оборят извода на административно-наказващият орган, че е управлявал МПС без контролен талон към СУМПС, при което съвсем законосъобразно е ангажирана административно-наказателната му отговорност на основание чл.185 от ЗДП-разпоредба, постановяваща, че за нарушение на този закон и на издадените въз основа на него нормативни актове, за което не е предвидено друго наказание, виновните се наказват с глоба до 20 лева/ като в случая е наложена глоба в размер на 10 лева.

Като е достигнал до тези правни изводи, СРС е постановил едно правилно решение, което следва да бъде оставено в сила. Жалбата като неоснователна не подлежи на уважаване.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 и ал.3 АПК, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 13.01.2014 година, постановено по н.а.х.д.№13984/2013 година по описа на СРС,98 състав, Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.

ОСОБЕНО МНЕНИЕ НА СЪДИЯ Ю. Т.

Не съм съгласна с позицията на мнозинството от състава, че РЕШЕНИЕТО следва да бъде оставено в сила. Намирам, че в случая не може да намери приложение решение № 1 от 01.03.2012г. на КС по конституционно дело № 10 от 2011г. (ДВ бр. 20 от 09.03.2012г.) влязло в сила на 13.03.2012г., с което е обявена за противоконституционна нормата на чл. 189 ал. 13 от ЗДвП. Това е така, тъй като според разпоредбата на чл. 151, ал. 2 от Конституцията обявеният за противоконституционен закон, в случая норма, не се прилага от деня на влизането в сила на решението на конституционния съд. С решението на Конституционния съд се обезсилва действието на закона, обявен за противоконституционен занапред (така е Решение № 22 от 31.10.1995г. по к.д. № 25 от 1995г). В конкретния случай оспореното пред СРС НП е издадено на 09.07.2010г. и е влязло в сила на същата дата като необжалваемо на основание чл. 64 ал. 1 буква „а” от ЗАНН. Да се приложи по отношение на това НП решение № 1 на КС по к.д. № 10 от 2011г. би означавало да се придаде обратно действие на решението на КС, което е недопустимо. Да се приложи по отношение на оспореното НП Конституционно решение № 1 от 01.03.2010г. би означавало да се наруши и Конституционно решение № 22 от 31.10.1995г., според което „Когато К. съд обяви за противоконституционен закон, с който се отменя или изменя действащ закон, последният възстановява действието си в редакцията преди отмяната или изменението от влизане в сила на решението на съда”. Възстановената редакция на обявения за противоконституционен закон обаче следва да се прилага

само по отношение на висящи производства и невлезнали в сила НП, но не и по отношение на НП, които са влезли в сила.

На следващо място в конкретния случай настоящият съдия намира, че не е налице висящо съдебно производство, тъй като и СРС и настоящият състав се произнасят във фазата на допустимостта на жалбата. Това е така, тъй като съгласно разпоредбата на чл. 84 от ЗАНН, когато в ЗАНН няма особени правила за производството пред съда по разглеждане на жалби срещу наказателни постановления, на касационни жалби пред административния съд, се прилагат разпоредбите на НПК. Пред съда е налице висящо производство, когато има образувано такова. Съгласно чл. 23 ал. 2 от НПК „В предвидените в този кодекс случаи наказателното производство се счита за образувано с първото действие, с което започва разследването”. По отношение на оспореното пред СРС НП не са извършвани никакви действия по разследване, поради и което настоящият съдия намира, че в конкретния случай не е налице образувано и съответно висящо съдебно административно наказателно производство. Това е така, и тъй като съобразно разпоредбата на чл. 24 ал. 1 т. 6 пред. 3 от НПК не се образува наказателно производство, а образуваното се прекратява, когато по спрямо същото лице за същото нарушение има влязло в сила наказателно постановление, както е в конкретния случай. Да се приеме обратното би означавало да се допусне преразглеждане на влезли в сила НП, което е недопустимо във връзка с правната сигурност и правния ред.

В тази връзка е необходимо да бъде отбелязано, че последващо задължение за парламента, произтичащо от чл. 22, ал. 4 от Закона за Конституционния съд (З.), е да бъдат уредени правните последици, възникнали от прилагането на противоконституционния закон до влизане в сила на решението на съда. Т.е. за жалбоподателя при такова последващо уреждане на отношенията, възникнали от прилагането на противоконституционната разпоредба до влизане в сила на решението на КС, би възникнала възможността за възобновяване на административно – наказателното производство.

На последно място за пълнота на изложението, в конкретния случай е неприложима и разпоредбата и на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН относно приложението на по-благоприятния закон. Това е така, тъй като посочената разпоредба предвижда прилагане на по – благоприятен закон само в случаите, когато такъв последва до влизане в сила на наказателното постановление, а в конкретния случай наказателното постановление е влязло в сила много преди постановяването на решението на КС, а именно на 21.11.2011г.

Във връзка с гореизложеното, настоящият съдия счита, че оспореното решение на СРС е процесуално недопустимо и следва да бъде обезсилено. Наред с това, съгласно разпоредбата на [чл. 59, ал. 3 от ЗАНН/ действаща към момента на подване на жалбата, респективно към момента на извършване на нарушението](#) не подлежат на обжалване наказателни постановления, с които е наложена "глоба" в размер до 10 лв. включително, освен ако в специален закон не е предвидено друго. С оглед бланкетната разпоредба на [чл. 189, ал. 6 от ЗДвП](#) и при липсата на отделна специална разпоредба в [ЗДвП](#), в редакция на последния, в сила към момента на извършване на нарушението и към датата на издаване на наказателното постановление, настоящият съдия приема, че жалбата на Н. срещу НП за нарушението по чл.185 от ЗДвП и по чл.147 е следвало да се остави без разглеждане като процесуално недопустима. СРС, следователно е проверил законосъобразността на наказателно

постановление, което е влязло в сила, а оттук произнасянето му е недопустимо. Съдът е следвало да вземе предвид обстоятелството, че обжалваното пред него наказателно постановление не подлежи на обжалване и да прекрати съдебното производство като остави жалбата без разглеждане в тази ѝ част. Тъй като не са налице предпоставки за осъществяване на съдебен контрол на НП, решението следва да бъде обезсилено.

СЪДИЯ: